

KAÇAK ROMAN

TOLGA
GÜMÜŞAY

Remzi Kitabevi

TOLGA GÜMÜŞAY 1972 yılında Gönenli ailesinin görevli bulunduğu Uzunköprü’de doğdu. Lise öğrenimini 1990 yılında Kadıköy Anadolu Lisesi’nde tamamladı. 1994’te İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi’ni bitirdikten sonra Marmara Üniversitesi’nde Örgütsel Davranış üzerine yüksek lisansını tamamladı. İlk romanı *6 Yıl Tam Pansiyon* 2001’de yayımlandı. *Hiç Kimsenin Kenti* adlı romanı İz TV, *Kareli Öyküler* başlıklı fotoğraflı öykü projesi Habitat TV tarafından belgeselleştirildi. Çağdaş bir İstanbul yazarı olarak da tanınan Gümüşay, insanın varoluşuna ve yaşadığı kentin tüm zamanlarına karşı beslediği tutkuyu; akıcı üslubuyla roman ve öykülerine yansıtmaktadır.

Eserleri:

6 Yıl Tam Pansiyon (2001)

Pembe Tuvalet (2004)

Geleceği Görme Ortaklığı (2005)

Keskin Naneli Öyküler (2006)

Anormal (2008)

Hiç Kimsenin Kenti (2010)

Hazırlıksız (2012)

Kareli Öyküler (2017)

Genç Kareli Öyküler (2018)

İstanbul Kareli Öyküler (2018)

İstanbul Maviyken (2020)

Veli (2022)

Ceplerine Çiçek Dolduran Çocuk (2023)

TOLGA GÜMÜŞAY

K A Ç A K
R O M A N

Remzi Kitabevi

KAÇAK ROMAN / Tolga Gümüşay

© Remzi Kitabevi, 2025

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Hasan Selim Hacıoğlu

Kapak tasarımı: Nefise Söbüçovalı

Kapak uygulama: Halil Kale

ISBN 978-975-14-2230-9

BİRİNCİ BASIM: Mayıs 2025

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

*ah diğ er Őeylerle dolu başka bir d unyaya,
o Őeyleri hissedecek başka bir ruha
ve o ruhu bilecek başka d uŐ  ncelere sahip olmak...*

FERNANDO PESSOA

İÇİNDEKİLER

pozitif Dalga	9
yunuslar, tekrarlar, mutluluk ve özgürlük	29
ölüm Davası	42
Asilik ve Adilik.....	54
Tılsımlı su.....	60
Geminin Esrarı	66
kara melek.....	71
EV Partisi.....	76
Leon'un Tılsımı	86
Dehlizler Âlemi.....	97
Boğaz Duşu	106
şairler mezarlığı.....	113
sabah sabah.....	129
şehrin Damarları.....	139
Aşiyân Âşıkları.....	148
zeki paşa Yahısı	154

pozitif Dalga

BELKİ BAŞKASI OLSAM mutlu olurdum. Belki de hiç kimse olmasam. Biri olmak ağır bir yük. Kim olursan ol. Üstelik olanaksız. Çünkü insanların hepsi aslında başka insanlardır. Ben de öyleyim. Hayata katılabilmek için kendi hayatından kaçman gerekir. Ben de öyle yapıyorum. Hayal kurarak. Koşarak. Veya ikisini birden yaparak.

Hava aydınlanmamış. Nefesim ritim yakalayamamış henüz. Yüzüme buzlu su tanecikleri çarpıyor. Lastik tabanlarımdan ıslak sesler yükseliyor. Ağzımdan çıkan buhar, burnumdan içime geri kaçıyor. İnsanlar ince direklerle tutturulmuş metal tentenin altından topluca çıkıyorlar. Kaldırıma yanaşan tekerlekli konteynırın kapısında kuyruk oluyorlar. Elindeki kartı gişteki renkli kutuya yanaştırıp sürücünün onaylayacağı sinyal sesini çıkartabilenler, koridorda ilerlemeye hak kazanıyor. Bütün bunlar sarı konteynırın ışıklandırılmış camekânının dışından seyredebiliyor.

Otobüs kelimesini bir müddet sonra hatırlayabiliyorum. Kendi adım aklıma gelmiyor. Üzerine su dökölünce mürek-

kebi dağılmış kalınca bir defter, hafızam. Sayfaları çevirdikçe boşluk hissi ve can sıkıntısı; arada sözcük enkazlarıyla karşılaştıkça şaşkınlık ve acizlik duyuyorum. Şaşkınlığı meraka, can sıkıntısını yaratıcılığa dönüştüremeyecek kadar yetişkinim. Boşlukları dolduramayacak, acizlikten kurtulamayacak kadar da çocuk. Zihnim metruk bir oda. Koşmak geliyor bir tek içimden. Koşmak kaçmakla aynı anlama gelir. Hangi dilde olduğunu hatırlıyorum. Ama öyle olduğunu biliyorum.

Sabahtan bir güzellik çıkmamış henüz. Böyle bir beklentiye de gerek yok belki. Yolun ortasına doğru kayıyorum. O kadar öngörülemez hareketler oluyor ki etrafta hem koşup hem de tekerleklerin altında kalmamak, çukurlara düşmemek, sokak köpeklerine yem olmamak, savruk insanlarla çarpışmak için, başka hiçbir şey düşünmemek lazım. Kalabalık bir şehirde koşmak bu yüzden iyi. Düşünmeme istikrarı sağlıyor. Bir tür meditasyon. Tuhaf, bazen böyle meditasyon gibi çetrefilli sözcükleri şıp diye hatırlayabiliyorum.

Manava kamyonet yanaşmış, iki üç kişi meyve kasalarını indiriyor. Yanaklarıma elma çekirdeği biçimli buz tanecikleri batıyor. Çöp arabası hızını bana göre ayarlıyor. Asap bozucu bir senkron. İkide bir leş kokulu egzoz bulutunun içinde kalıyorum. Süratlenip uzaklaşmayı deniyorum. Gaza basıp ensemeye yapıyor. Çöpçüler sıradaki konteynırı kasaya boşaltma vakti geldiğinde, sigaralarını kamyonun arkasındaki kulpoların üstüne koyup yola atıyorlar. Konteynırlar çöpe atılmış zamanlarla dolu. Sigaralar onca sarsıntıya rağmen düşmeden, yağışa rağmen sönmeden sahiplerini bekliyor. Derken çöp arabası tekrar hareketleniyor, çöpçüler tüneklerine sığıp biraz daha kirlenmiş eldivenleri, biraz daha hüzünlenmiş bakışla-

rıyla sigaralarını kaldığı yerden tüttürmeye devam ediyorlar. Ağızlarından çıkan duman egzoza karışıyor.

Topuğum acıyor. Geçer birazdan. Koşuda her şey geçiyor. Ya o duruyor bir noktada, sen basıp gidiyorsun. Ya da peşini bırakmıyor ama hızlandıkça sen her şeyin geçici olduğunu fark ediyorsun. Dereboyu Caddesi'nden sola, Boğaz tarafına doğru kıvrılıyorum. Fabrikanın duvar dibinden, henüz kırmızı ışıkları sönmemiş köprü'nün ayağına doğru hızlanıyorum. Şakülü kaymış bir şemsiyenin altında, omuzlarından yukarısı görünmeyen biri geliyor karşıdan. Son anda kaldırımdan aşağı atlayarak şemsiyenin gözüme yaklaşan sivri uçlu telinden kurtuluyorum. Her şey her zamanki gibi kusurlu ve aldatici. Uygun olan her şeyin içinde uygun olmayan bir şey var. İyi görünen her şeyin ardında bir sıkıntı. Birinin hayatını kolaylaştıran her vasıta, bir başkasınınkini zora sokuyor. Tempomu usul usul artırıyorum. Hayata karışmak değil, ona teğet geçmek istiyorum.

Koşarken nereye basacağını; yanında, önünde, arkanda neler olup bittiği; soluğunun, kalbinin ritmi; kaslarının sertleşmesi, eklemlerinin oynaması, derinin ürpermesi; sürekli değişen manzaran, havanın ısısı, güneşin, yağmurun, rüzgârın şiddeti ve yanı başında her an hayatına kastedebilecek düzensiz bir nehir gibi akmakta olan araç trafiği zihnini yeterince meşgul ediyor. İncecik, esnek, ikinci bir deri gibi sınırlarını çepçevre saran, sen hareket ettikçe belli belirsiz titreşen bir tür görünmez zar, dış dünyayla aranda katman oluşturuyor. Tıpkı rüyadaymışsın gibi o katmanın gerisinden bir sürü şey görüyor ama onlar hakkında herhangi bir yargı oluşturamayacak, hatta gördüğünden emin olamayacak kadar kısa sürede hep-

sini geride bırakmış oluyorsun. Dönüp tekrar okuyamayacağın bir paragrafa, geri alıp izleyemeyeceğin bir sahneye, yanından hızla geçen bir trene dönüşüyor hayat, koşarken. O yüzden koşuyorum.

12

Uzaktaki sokak lambalarından birinin altında bir karaltı belirliyor. Yaklaştıkça silüeti belirginleşiyor. Sağ ayağı hafif ak-sayarak içe basan, uzun kıvırcık saçları her adımında bastığı yöne savrulan Aksakal bu. Şimdi daha yakınız. Fosforlu şort-larından birini giymiş. Bu seferki pembe. Üstünde civciv sarısı bir yağmurluk. Her zamanki, kendine has temposuyla koşuyor. Gösteri atı gibi tırıs tırıs. Dizindeki problem yüzünden hız sınırı var. Ama sağa basmadan önce sol ayağını pedal çevirir gibi seri biçimde öne atarak o aksamayı büyük ölçüde telafi edebildiğinden, yavaş olduğu da söylenemez. Sonsuza dek aynı rutinde çalışabilir izlenimi uyandıran, makine nizamında bir koşu tarzı bu.

Sağ elini havaya kaldırıyor. İşaret ve orta parmaklarını birleştirip uçlarını namlu gibi bana yöneltirken, diğer parmaklarını avcunun içinde topluyor. Sonra da elini yumruk yapıp kalbinin üstünde iki kere sektiriyor. Aynı şekilde karşılık veriyorum. Nasıl bir enerji rezervine ve olasılık hesabına dayandığını bilmiyorum ama ne zaman koşmaya çıksam, Aksakal'a rastlıyorum. Azmi diğer koşuculara da ilham veriyor olmalı; onu gören muhakkak o meşhur selamı veriyor. Bazıları hızını, hatta yönünü değiştirerek ona bir süre eşlik ediyor.

“N’aber Mavi? Erkencisin bu sabah.”

Bıçak gibi keskin, aydınlık, yaşsız bir ses. Tanıştığımızda üzerimde mavi bir tişört vardı. O gün bugündür bana böyle sesleniyor.

“İyiim Aksakal. Uyku tutmadı.”

Yerimizde sayarak soğumamaya çalışıyoruz. Boğaz koşucuları, isimlerinin ağırlığı dahil her tür dayatmadan azat olmak için kendi aralarında böyle basit, ilk izlenime dayanan lakaplar kullanmayı tercih ederlermiş. Belki de tamamen Aksakal’ın uydurması bu.

“Her şeyde bir hayır var. Pozitif dalga geliyor!”

Ağzı gülüyor ama kaşları yay gibi gergin.

“Öyle mi?” Gırtlığımdan bir hırıltı kopuyor. Konuşmayı unutuyorum uzun süre ara verince. Tekrar denediğimde böyle hayvansı sesler çıkıyor. “Nereye?”

“Akıntıburnu’na.” Saatine bakıyor. “Taaam... 15 dakika sonra.”

Kesin konuşuyor. Tarifeli dalga sanki.

“Çok iyi.”

“Kesinlikle...” derken muzipçe gülümsüyor. “Çok şanslıyız.”

Teşekkür etmem gerekiyor sanırım. “Haber verdiğin için...” Konuşmakta zorlandığımı fark ediyor.

“O kadar faydamız olsun, Mavi. Boşuna dolmuş gibi gidip gelmiyoruz bu hatta.” Adımını dışa basarak hareketleniyor. “Haydi, fenerin altında görüşürüz.”

Zıt yönlerde koşmaya devam ediyoruz. Konuşmak yoruyor beni. Durmak, dinlemek, karşıdakini anlamaya çalışmak. Anlatılanın yol açtığı zihinsel ve duygusal değişimi çözümlemek. Bu etkiye nasıl tepki verilmesi gerektiğini belirlemek. Tepkiyi, karşıdakinin anlayabileceği kavram ve sözcüklere indirgemek. Durumu karmaşıklatabilecek kısımları sansürlemek. Elde kalanı uygun bir söz dizini hâline getirerek düşünme hızında

sesle ifade etmek. Bütün bu çabanın yetersiz, yanlış, yüzeysel neticeleneceğini bile bile devam etmek. Aslında düşünüleni, hele ki hissedileni nakletmenin olanaksız olduğunu, asla hakikatini yansıtmayacağını bilmek. Ama yine de karşında biri varken sessiz kalmak yalan söylemekten ya da yapmacık gevezeliklerden daha tuhaf karşılandığı için kendini konuşmak mecburiyetinde hissetmek.

Buz gibi Boğaz havasını suratıma yedikçe, sakinleşiyorum. Koşmak denen eylemin içinde titreşmek, silikleşmek, ağırlığını tek bir sabit alana bindirmeyi bırakıp yeryüzüne dağıtmak, gezegene yük olmamak var. Sek sek oynamayı seven çocuğun büyümüş hâlidir, koşucu. Neşesini daha az açığa vuran, daha sabırlı hâli.

Keçi geliyor karşıdan. İşte, büyümeyi bütünüyle reddetmiş bir koşucu. Sivri sakalı yüzünden mi, yoksa pazısındaki dev yaban keçisi dövmesinden ötürü mü Aksakal ona bu ismi takmış bilmiyorum. İsabetli bir tercih olduğu kesin. Arkasındaki yedi sekiz araçlık konvoydakiler korna çalarak, el kol sallayarak, uzunları yakıp söndürerek yol istiyorlar. O ise kocaman hoparlörlü kulaklığı, sırtında bol kadife eşofmanları, ayaklarında asker postalları, dudağının kenarında sarma sigarasıyla özgüvenli bir boksör edasıyla adımlarını iki ileri bir geri atarak yolu işgal etmeyi sürdürüyor. En az kendisi kadar inatçı, azman köpeği yok bugün yanında. Beni görünce koşucu selamı veriyor. Göğsüne vurduğu yumruğunu havaya kaldırırken, göz kırparak işlerin yolunda olduğunu işaret ediyor. Yayaları, koşucuları, bisikletlileri, kedilerle köpekleri, kâğıt toplayıcıları, kiralık scooterluları, su birikintilerini, kaldırımdaki seyyar satıcıları, yaya geçidi başlarında ürkekçe bekleyen yaşlıları,

yol kıyısındaki banklarda geceleyen evsizleri hiçe sayan sürücülerden tek başına intikam alıyor. Bir tek böyle zamanlarda, akıntının tersine kürek çekerken, zorbalara haddini bildirirken, güçlülere güç gösterisi yapıp sinir olduklarını sinir ederken yüzü gülüyor.

Hava hâlâ aydınlanma sancısı çekiyor. Dev bir deniz mahlukatı gibi Akıntıburnu fenerinin demir gövdesine yapışık hâlde varlığını sürdüren kamuflaj parkalı balıkçının arkasından geçiyorum. Kahverengi yün beresini burun deliklerine kadar indirmiş, yakalarını kaldırıp kafasına kapüşonunu geçirerek suratını enikonu gizlemiş. Boyunu posunu da kamuflle edecek şekilde tortop hâle getirdiği asker desenli gövdesinden incecik bir baca gibi uzanan kâmiş oltasıyla denizden fenere kaçak elektrik çekiyor. Soğuk havalarda âdeti olduğu üzere peynir tenekesinde ateş yakmış. İslî peynir kokusundan uzaklaşabilmek için tempomu artırıyorum. Hızlandıkça kendi ısıyı üretiyorum.

Son anda karar değiştirmez ya da dalıp gitmezsem, Bebek yönüne doğru beş dakika daha koşup geri dönmeyi planlıyorum. Karşıdan yün ceket, kaşlarının üstüne toplanmış kar maskesi, gevşek siyah beresiyle ihtiyar çaycı yaklaşıyor. İki elinde iki büyük kumaş torba, yalpalayarak yürüyor. Torbalarında biri demli çay, diğeri sıcak su dolu iki koca termos taşıdığını öğrenmeden önce, onun otogarda rastgele bindiği bir araç tarafından Boğaz kıyısına bırakılmış bir taşralı olduğunu düşünmüştüm. Buralara, benim hayata olduğum kadar yabancı görünüyordu. Pili bitmek üzereymiş izlenimi uyandıran ama asla durmayan bir oyuncak penguenin biteviye adımlarıyla yüklerine namusu gibi sarılmış, uzaklara bakarak yürüyordu.

Bu sabah da adımlarını aynı gayretkeşlikle atmasına karşın şiddetli rüzgâr arada yerinde saymasına, hatta gerilemesine neden oluyor. Gözlerini yumuyor, torbalarına tutunuyor, fırtına etkisini azaltır azaltmaz kaybettiği mesafeyi telafi ediyor ve kaldığı yerden yoluna devam ediyor. Tek tük balıkçının bulunduğu Arnavutköy yönüne doğru, adımlarını tespih tanesi gibi sabırla, art arda dizerek tevekkülle ilerliyor.

Aslında Aksakal'ı gördüğümden beri aklım Sarı Gözlük'te. O da gelir mi diye düşünmekten, içten içe dilemekten kendimi alıkoyamıyorum. Boğaz hattında koşarken arada denk geliyoruz. Arkasındaysam eğer, hızasına gelinceye dek süratlenip yarıdan geçerken mümkün olduğunca yavaşlıyorum. Zıt yönlerde doğru koşuyorsak, tempomu düşürerek birbirimize maruz kalma süremizi uzatmaya çalışıyorum. Bunların hiçbirini hesaplayarak yapmıyorum. O hep ileri bakıyor. Garip, sarı gözlük camlarının bile ısıtamadığı kesin bir donuklukla. Görüntüler dünyasının içinden geçip daha derin, hakiki bir boyuta ulaşmayı hedefler gibi. Öyle bir adanmışlıkla sarı camdan bir fanusun içinde ok gibi keskin ve kararlı ilerliyor. Ölçülü, estetik bir yalınlığı var bedeninin. Hesabını veremeyeceği bir şeyi olmayanlara özgü bir kendiliğindenlik. O galiba beni ilgilendiren. Erişilmez gibi gözüküp de aslında bir an evvel erişilmeyi bekleyenlerin yarattığı yanılsamadan çok başka, kendi yalnızlığının saksısında çiçeğe duranlara mahsus sahibi, samimi bir beklentisizlik. Koşarken karşılaştığımızda başını usulca eğip kaldırır. Zarifçe yapar bunu; aynı atmosferi paylaştığı serçelere, ağaçlara, bulutlara saygısını sunar gibi. Aynı bütünün parçası olmanın yakınlığı ve başka bir türe ait olmanın mesafesiyle. Çok benden gibi. Çok başka bir âlemden gi-

bi. Canı istese ayaklarımı yerden kesebilir ya da kökümü kazıyabilir gibi.

Havanın aydınlanacağı yok. Bebek'e varmadan, sahil yoluna set çeken villanın duvar dibinden geri dönüyorum. Kaya-
lıklara yarısı patlamış, kimisi pörsümüş bir kırmızı balon sal-
kımı vurmuş. Plastik bir aşk seremonisi enkazı. Hızlanma-
ya çalışıyorum. Kucağına düştüğüm bir hava akımı, sarmaşık
gibi etrafımı sarıyor. Gövdemden güç alarak devrini yüksel-
tip hortuma dönüşüyor. Caddedekiler yollarına gidiyor. Ben
ilerleyemiyorum. Çimlerin kıyısında siyah giysili, fötr şapkalı,
korkuluğu andıran bir adam, ıslanmış ekmek parçalarını ga-
galayan güvercinleri seyrediyor. Aslında karşısındaki sıradan
manzaraya değil de bu manzaranın ona hatırlattığı bir anıya
dalmış gibi görünüyor. Fırtına, dalgın adamı kökünden söküp
atabilecek ani ve ölçsüz bir atak yapıyor. Adam tek eliyle ya-
nındaki ağacın gövdesine sarılırken diğeriyle şapkasını yakalı-
yor. Sımsıkı tuttuğu fötr şapkasını tepesinden, kafasına doğ-
ru bastırıyor. Havalanmaya yeltenen güvercinlerden teki şid-
detli rüzgâra kapılıp suratına doğru savrulunca, adam bir an
için şapkasından çektiği elini yüzüne siper ediyor. Uçmak için
pusuda bekleyen şapka, havada simsiyah taklalar atarak kır-
mızı balonlardan birinin tepesine cuk diye oturuyor. Balon,
Kandilli tarafına doğru yola çıkmak için o anı beklermişçesi-
ne, pörsümüş akrabalarıyla vedalaşarak Boğaz'ın üstünde sü-
zölmeye başlıyor. Adam dehşet içinde ellerini başına götürüp
açığa çıkan kafasızlığını örtbas etmeye çalışıyor. Bütün bu kar-
maşaya neden olan güvercinin arkadaşları, hep birlikte hava-
lanarak adamın kaşlarının üstünde açılan boşluğa konuyor-
lar. Başlarını gövdelerine gömüp birbirlerine iyice sokularak

saç rolü yapıyorlar. Artık gri saçlı birine dönüşen adam, yerden ıslak ekmek parçasını alıyor. Ekmeği kaşlarının üzerinde tutarak güvercinleri besleye besleye Bebek yönünde uzaklaşıyor.

18

Rüzgâr aniden kesilince etrafımı saran hortum ayaklarımın dibine düşüyor. Onun tozunu çiğneyerek ilerliyorum. Yanımdan hızla bir karaltı geçiyor. Briyantın'ın heykelsi gövdesi bu. Ne esintiden ne de koşmanın sarsıntısından etkilenen saçları, lego figürlerinin kalıptan çıkma plastik kafaları gibi pırıl pırıl parlıyor. Baston yutmuş sanki; dimdik, yaylanarak koşuyor. Her şeyi tam, hatta fazlası var gibi. Hem mükemmeliyetçi bir karaktere sahip olup hem de mükemmel olmayı başarabilen, üstelik bunun farkında olan bir altın çocuk edası taşıyor. Lüt-federek sahilimize inmiş ve her an çok daha önemli randevulara yelken açmak üzere aramızdan ayrılabilirmiş gibi kısık gözlerle saatine bakıyor.

Yağmur yeniden çiselemeye başlıyor. Akıntıburnu fenerinin altındaki silüetleri teşhis edebilmek için ben de gözlerimi kısıyorum. Aksakal ortada. Portekizli kaşif heykelleri gibi göğsünü şişirmiş uzak ufukları seyrediyor. Sağında Keçi; tek kolla banka dayanmış, şınav çekiyor. Onun yanında Kamuf-laj; bıraktığım durumda, fenerle bütünleşik, olta nöbeti tutuyor. Yanında İhtiyar Çaycı: Torbaları ayağının dibinde, karanlık denizdeki sabit bir noktaya bakıyor. Aksakal'ın diğer yanında Bandana var. Siyah tayt ve platin rengi kıvrıkcık saçlarını yatıştıran bandanasıyla her zamanki gibi ince ve gergin. Onu her görüşümde tuhaf bir gerilim; önce sebepsiz bir yakınlık hissi, hemen ardından tahammülsüz bir uzaklaşma gereksinimi duyuyorum. Briyantın'ı fark edince mekanik bir nezaketle me-

KAÇAK ROMAN

TOLGA GÜMÜŞAY

Mavi, bir Boğaziçi semtindeki boş dairesinde, kendisi dâhil her şeyden kaçarak var olmaya çalışmaktadır. Sahilde koşarken karşılaştığı Aksakal'la onun tuhaf arkadaşları, Mavi'nin yaşamına ağır ağır sızarlar. Tesadüfen bir araya gelmiş gibi gözüken bu kendine has karakterlerin, aslında Aksakal'ın kayıp oğlunu bulabilmek için örgütlenmiş bir topluluğun üyeleri olduğunu öğrendiğinde, Mavi düş kırıklığına uğrar. Ama bu esraren giz arayışın parçası olmaktan da kendini alamaz.

Tolga Gümüşay'ın, koşu temposunda ilerleyen bu çağdaş romanı, arananla arayanı, hakikatle algılananı iç içe geçiren düşsel bir Boğaziçi kurmacası. Ya da Aksakal'ın deyişiyle: *“Kurmaca filan değil, sınırları hiçe sayan bir zihin koşusu”*.

“Belki başkası olsam mutlu olurdum. Belki de hiç kimse olmasam. Biri olmak ağır bir yük. Kim olursan ol. Üstelik olanaksız. Çünkü insanların hepsi aslında başka insanlardır. Ben de öyleyim. Hayata katılabilmek için kendi hayatından kaçmak gerekir. Ben de öyle yapıyorum. Hayal kurarak. Koşarak. Veya ikisini birden yaparak.”

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2230-9

9 789751 422309